

Stjerneskaer

Jane McBride

Baseret på en sand historie

»Det er rart at være her med dig i Primary«
(Children's Songbook, s. 254).

Stjerne rettede sit tøj. Det føltes stadig mærkeligt at have kjole på i kirke. I hendes gamle kirke havde pigerne haft bukser eller shorts på om søndagen. Men ikke her i hendes nye kirke. Hun og hendes mor var lige blevet døbt ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Stjerne sukkede, da hun så sig i spejlet. Hun var spændt på at komme i kirke for første gang som officielt medlem, men hun var også nervøs. Før var hun blevet hos mor hele tiden i Kirken. Men i dag skulle hun i Primary.

Stjerne blinkede med øjnene ad sit spejlbillede. Hva' nu hvis hun ikke passede ind? Hva' nu hvis de andre børn ikke kunne lide hende?

»Stjerne? Er du klar?«, spurgte mor.

Stjerne gik nedenunder. »Ser jeg okay ud?«, spurgte hun.

Mor smilede.

»Du er smuk.«

Stjerne skar ansigt.

»Det er du nødt til at sige. Du er min mor.«

»Du har ret. Jeg er nødt til at sige det.

For det er sandt.«

Stjerne smilede svagt. Mor kunne altid få hende til at føle sig godt tilpas.

Men hun havde stadig sommerfugle i maven. Hva' nu hvis ingen af de andre børn ville tale med hende? Hun havde venner i skolen, men de var ikke medlemmer af hendes nye kirke. Hun ville ønske, at hun bare havde en enkel ven med i kirke.

»Jeg kom lige i tanke om noget,« sagde hun til mor.

Hun løb op igen og knælede ved sin seng. »Kære himmelske Fader, hjælp mig til at få venner. Jeg tror på, at det, missionærerne fortalte, er sandt, men jeg er bange.«

Stjerne blev liggende på sine knæ og lyttede. Efter et øjeblik fik hun en dejlig fredfyldt følelse, og hun var ikke så nervøs mere.

I kirken sad Stjerne og mor ved siden af en familie med tre små piger. Forældrene præsenterede sig selv og begyndte at tale med mor, inden mødet gik i gang. Stjerne hjalp pigerne med at farve et billede af Jesus.

Biskop Andrews kom ned til dem. »Søster Cunningham! Stjerne! Hvor er det dejligt at se jer i dag.« Han smilede varmt til dem begge og gav dem hånden. Stjerne havde glemt, hvor rare alle i kirken var. Måske skulle hun nok finde sig en ven alligevel.

Efter nadvermødet gik Stjerne i Primary. Hun kiggede nervøst på de andre børn, da hun satte sig. De talte med hinanden og syntes ikke at lægge mærke til hende. Hun blev lidt modløs. Så skulle hun alligevel sidde her alene.

Så kom der en pige ind i rummet på Stjernes alder. »Hun ser også nervøs ud,« tænkte Stjerne. »Jeg kunne gå hen og snakke med hende.«

Stjerne tog en dyb indånding og gik så hen til pigen. »Hej, jeg hedder Stjerne. Jeg er ny. Har du lyst til at sidde ved siden af mig?« Stjerne holdt vejret. Ville pigen mon være hendes ven?

Pigens mund vendte sig til et halvt smil. »Jeg hedder Sarah. Jeg er også ny. Min familie er lige flyttet hertil fra Ontario.«

»Min mor og jeg blev døbt for to uger siden,« sagde Stjerne. »Jeg er ikke helt sikker på, hvad man skal.«

Sarahs smil blev bredere. »Det finder vi ud af sammen.«

Stjerne og Sarah satte sig sammen med deres klasse. Somme-tider fangede Stjerne Sarahs blik og smilede. Sarah smilede igen. Stjerne følte sig rolig og glad.

Hun vidste, at vor himmelske Fader havde besvaret hendes bøn og hjulpet hende med at finde en ven.

I klassen bad læreren Stjerne og Sarah om at præsentere sig.

Stjerne rejste sig op. »Jeg hedder Stjerne Cunningham. Min mor og jeg blev døbt for to uger siden.« Hun holdt en pause, og så bredte der sig et smil på hendes ansigt, da hun kiggede over på sin nye ven. »Og det er min nye ven Sarah.« ■

Forfatteren bor i Colorado i USA.

TÆNK OVER DET!

Hvordan kan I hjælpe nogen med at føle sig velkommen i kirken?